

givenhed, eller vi hører et lille godt Ord, som Vorherre har lagt sin Velsignelse i, og straks grønnes igen alt for vore Øjne, og vort Hjærte . . . aa, det fyldes og næsten sprænges af Haab og Fryd, saa vi selv kan dele ud deraf med bægge Hænder! Ja, Venner, slige Svaghedsøjeblikke kender vi allesammen, ikke sandt? Men det gælder da blot om at holde ud, om ikke at opgive sit Haab og sin Tro. Og naar jeg nu skal sige min Mening, saa synes det mig, at der gaar en saadan Slappelsens Tid hen over hele det danske Folk for Øjeblikket. Overalt hører man modløse Stemmer sige: Hvad kan det altsammen nytte? Vi kæmper for Sandhed og Retfærdighed her paa Jorden, men vi ser blot Løgneren og Vilkaarligheden trives bedre og bedre omkring os. Vi har ladet os lokke ud i en uvejsom Ørken, som vi aldrig kommer igennem og aldrig kan frugtbar gøre. Lad os give Afkald, lad os vende tilbage til Ægypternes Trælleaag og til deres Kød-gryder. Og Fristeren, der altid følger Tvivlen i Hælene som dens Skygge, han svarer med sin blide, kælne Slangehvisken: Ja, knæl blot ned, og jeg vil give dig al Jordens Herlighed! . . . Nej, nej!“ brød han ud med forstærket Stemme, idet hans Kinder med ét blussede. „Vi giver ikke tabt! Vi stoler paa den Gud, der strøede Manna for Jøderne og